THEATRE EUROPEAN REGIONS

HADRIÁN 26/6 2017

OFICIÁLNÍ ZPRAVODAJ XXIII. ROČNÍKU MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ | WWW.DIVADLOEVROPSKYCHREGIONU.CZ | ZDARMA

Břetislav Rychlík: Ansámbl je alfa a omega!

Parádní rozprava s režisérem inscenace Vítězný únor, temperamentním divočákem, jurodivým pedagogem, neohroženým hledačem pravdy, ale především báječným člověkem, Břetislavem Rychlíkem.

Břetislave, jaká byla Tvoje právě končící sezona, a co Tě čeká v sezoně příští?

Mohl bych říct, že šťastná, ale já jsem v tom vyjadřování opatrný. Ale všiml jsem si, že ty kusy, které jsem režíroval (Vítězný únor v Klicperově divadle v Hradci Králové, Naše třída v brněnské Polárce, Platonov ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti) vzbudily pozornost, takže zasáhly diváky i rozdělily kritiku. Takže snad to není práce, která by nechávala lidi lhostejnými. Rozmnožovat marnost světa nechci.

Velmi často ve své umělecké tvorbě kombinuješ témata politická, s historickými. V čem Tě tato kombinace umělecky interesuje?

To čtu poprvé. Já takto vůbec nepřemýšlím. Naše generace studiových divadel byla odkojená nepravidelnou dramaturgií, což byla dramaturgie témat. A jasně, že také vědomím odpovědnosti, proto ta občanská angažovanost. „Umělec má být zdravě nasraný," říká fotograf Josef Koudelka. Jak stárnu, přidávám si ještě „vyzobávání ze špajzu", jak tomu říkal nebožtík přítel Peter Scherhaufer. To znamená, že si plním sny – Topolův Konec masopustu v Pardubicích, Havlova Asanace v Národním akademickém divadle Ivana Franka v Kyjevě, Platonov.

Při realizaci Vítězného února si se spojil s hostujícím dramaturgem Zdeňkem Janálem, s nímž si již připravil inscenaci Topolova Konce masopustu ve Východočeském divadle Pardubice. Na jakých principech funguje Váš tandem?

Opravdu to chceš vědět? Já ho neustále honím a on nestíhá. A je s ním spousta legrace. Taky je to citlivý a přemýšlivý kluk. Vydrží se mnou pít víno. Jsem velký zastánce role dramaturga a týmové práce v divadle. Ansámbl je alfa a omega. Potřebuju jiné oči, kritické myšlení, polemiky, ale taky občas podržet, protože zkoušení odsírám psychicky. Záleží mi na hereckých výkonech, abychom se dotýkali mezních situací v jednání, aby soubor fungoval celistvě ve prospěch tématu, aby kus měl styl. To je v oblastních divadlech mnohdy těžká práce. Po Naší třídě, kde se hraje o tak strašných hrůzách a násilí, krutosti, zlu, jsem měl psychosomatické problémy. Zimnice, horečky, pak jsem dva dny jenom spal.

(pokračování na str. 2)

Klicperovo divadlo Hradec Králové

DNES V KLICPEROVĚ DIVADLE

10:00	HLAVNÍ SCÉNA
Klicperovo divadlo Hradec Králové / CZ Pavel Kohout / režie: Břetislav Rychlík VÍTĚZNÝ ÚNOR – DERNIÉRA	
15:30	LETNÍ SCÉNA
Loutkové divadlo Kozlík / CZ JAK ŠEL KOZLÍK DO SVĚTA	
16:00	STUDIO BESEDA
Divadlo Astorka Korzo `90 Bratislava / SK Pavel Vilikovský / režie: Juraj Nvota LETMÝ SNEH*	
20:00	HLAVNÍ SCÉNA
Divadlo Bolka Polívky Brno / CZ Bolek Polívka / režie: Bolek Polívka ŠAŠEK A SYN	
21:00	ŠAPITÓ LA PUTYKY
Divadlo pod Palmovkou Praha / CZ Tomáš Dianiška / režie: Jan Frič MLČENÍ BOBŘÍKŮ	
cca 21:25	LETNÍ SCÉNA
ON LINE SESSION – KONCERT	

PŘEŽÍT V DIVADLE. Aneb very short interview.

Úskalím rozhovorů, které jste nuceni dělat přes e-mail, je že zpovídaný často uhlazeně formuluje svoje odpovědi a rozhovor postrádá jakoukoli spontánnost a přirozenost. Španělský performer David Espinoza si s tím poradil na výbornou. Ještě se mi nestalo, že by moje otázky tvořily větší procento textu než odpovědi.

Můžeš trochu představit svůj soubor El local? Co je jeho hlavní idea?

Nejsme soubor. El local je organizace, která rozvíjí moje projekty. Pracuji s různými lidmi v závislosti na tématech nebo konceptech, které se rozhodneme zkoumat. Vždy se snažíme zpochybňovat, co je divadlo…

Mnoho povyku pro nic, William Shakespeare… proč Shakespeare, proč Shakespeare dnes? Řada umělců říká, že Shakespeare je nadčasový. Myslíš, že je to pravda? V čem je nadčasový? Témata, jazyk, v čem? Jaký je tvůj koncept „jak inscenovat Shakespeara ve 21. století"? Proč ses pro něj rozhodl?

Shakespeare mě vůbec nezajímá… Je to ironická hra s „pravidly" divadla. Vybral jsem si jeho dílo, protože nemůžu pochopit,

proč se stále hraje, i 400 let po jeho smrti…

Podle programu festivalu je Mnoho povyku pro nic pro mladé publikum od dvanácti let. Jak přibližujete Shakespeara této věkové skupině?

Nemyslím, že je to primárně pro děti nebo mladé publikum. Říká se, že je to od dvanácti, protože podle fotografií hraček a objektů z inscenace si mnoho lidí myslí, že je to pro děti… Inscenace je jim otevřená, ale je mnohem více zacílená na dospělého diváka!

Co je pro tebe v divadle nejdůležitější? Téma, příběh, proces zkoušení, herectví, pohyb, komplexnost inscenace, sdílená zkušenost…?

Nejdůležitější věc je přežít v divadle.

Nicol Škvarová

DRAK

DNES V DIVADLE DRAK

9:30	STUDIO LABYRINT
Dismanův rozhlasový dětský soubor / CZ ... A BOLELO NEBE	
10:00	HLAVNÍ SCÉNA
Naivní divadlo Liberec / CZ POHÁDKA DO DLANĚ	
17:00	ŠAPITÓ
Studio Damúza / CZ JAKOUBKOVO SPLNĚNÉ PŘÁNÍ	
18:30	STUDIO LABYRINT
David Espinoza & El Local E.C. / ES MNOHO POVYKU PRO NIC	
20:00	STUDIO LABYRINT
David Espinoza & El Local E.C. / ES MNOHO POVYKU PRO NIC	
21:30	PLENÉR
Nové divadlo / SK	

Klicperovo divadlo Hradec Králové · DRAK · OPEN AIR PROGRAM · HRADEC KRÁLOVÉ · MINISTERSTVO KULTURY · KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ · NADACE ČEZ · PORSCHE HRADEC KRÁLOVÉ · CAENDARIUM REGINA · Hradec Králové Český rozhlas FM 90.5 · HRADECKÝ deník · TV · escape

Břetislav Rychlík: Ansámbl je alfa a omega! (pokračování ze str. 1)

Výrazně se profiluješ i jako vysokoškolský pedagog. Co podle Tebe nastupující generaci mladých divadelních tvůrců chybí, a co naopak přebývá?

Musím říct, že to, co mi chybí, se snažím u svých studentů právě učit. Stejně, jako se učím mnohé od nich. Nechci tady páprdovsky kritizovat mladou generaci. Ale na to, jaké mají možnosti a podmínky, v prvé řadě svobodu, tak občas postrádám odvahu občanskou i tvůrčí, smysl pro týmovou práci a štve mne estétství a pýcha kombinovaná s indoktrinovaným (tedy nesvobodným a demagogickým) viděním světa. Ty hrátky s restaurováním socialismu z pozice zlaté mládeže.

Jak bys popsal sebe jako diváka?

Já nemám předsudky, jsem vděčný divák, snažím se v každém představení najít něco dobrého (protože za skoro čtyřicet let u divadla vím, že někdy věci přes nejlepší úmysly a tvrdou práci zkrátka nevyjdou), třeba gesto, cokoliv. Ale někdy to nejde. Většinou si to spolehlivě ověřím, když se ráno probudím a z představení si nic nepamatuju, žádný zásah do srdce, nic.

Na co se těšíš v letošním létě?

Těším se na Horňácko, je šedesát let Horňáckých slavností, dělám 22. července hlavní program s primášem Petrem Mičkou (hrál mi s muzikou v Gazdině robě v Mahenově divadle a v Ceně facky ve Slováckém divadle). Týden budeme mít v Javorníku s Monikou pražské vnučky (René a Eleonoru), tak musím připravit skautský program, spaní ve stanu, pytlačení ryb, koupání pod splavem v potoku. Taky jedu za bratrem do USA a na konci srpna na výpravu auty na Balkán, čemuž říká Karel Steigerwald – Cesta za řeckými rozkošemi, protože máme v Řecku pronajatý domek. Ale putujeme i po Albánii, po stopách mojí legendární výpravy, kdy jsme s kamarády na počest devadesátin rozhlasového redaktora a folkloristy Jaromíra Nečase (za jeho plné účasti!) pátrali po jeho albánské lásce, slavné klavíristce a našli ji. Ale to je na jiný rozhovor… zcela jsi mne vyčerpal svými dotazy. Jdu do hospody!

Za odpovědi díky!

Petr KlariN Klár

Cena Marka Ravenhilla předána!

Před nočním představením A pak přišla Mirna byla slavnostně vyhlášena Cena Marka Ravenhilla za rok 2016. Do kůží Libora a Boučka odění pánové Kran a Hnilička se ujali moderace, stejně neotřelé jako nevtíravé, předávajícím byl vynikající slovenský dramatik Viliam Klimáček. A kdo se stal majitelem vítězného kožichu, tradiční to již trofeje pro vítěze klání, jenž pro ročník letošní zhotovila slovenská scénická výtvarnice s evropským renomé Marija Havran? Fanfár a odění trofejního artefaktu se dočkala Martina Schlegelová, za režii inscenace Olga (Horrory z Hrádečku), která ve svém „inauguračním“ projevu poděkovala dramaturgyní zmíněného kusu Marii Špalovou, a označila jí za spoluautorku kusu. Jen tak dál, divadlo Letí!

Viliam Klimáček: Pomalu, ale přece!

S dramatikem Viliamem Klimáčkem o významu divadelních cen, podpoře současné dramatiky na Slovensku, i festivalovém kvasu.

Právě jste předal letošní Cenu Marka Ravenhilla. Lze vůbec soutěžit v umění, a má to dnes ještě smysl?

Samozřejmě vždy jde o subjektivní záležitost, žádná cena není a nikdy nemůže být objektivní. Ale jsou důležité, protože udržují oheň a povědomí o tom, že se něco stále děje. Proto považuji umělecké ceny za velmi podstatné, naprosto mi nevadí, a podporuji jejich existenci.

Jaká je v současnosti na Slovensku úroveň podpory nové dramatiky?

Je to bohužel vždycky o dost horší než v České republice, ale situace se naštěstí postupně zlepšuje. Například Slovenské národní divadlo premiéruje již několik sezón po sobě pravidelně současné slovenské texty, často dokonce pod vedením zahraničních režisérů. Současné původní slovenské dramatice se samozřejmě věnuje i řada menších divadel, včetně mého Gunagu. Jak říkám situace se sic pomalu, ale přesto stabilně zlepšuje.

Jak se Vám líbí na letošním hradeckém festivalu?

Jsem tu 24 hodin a už jsem viděl kvarteto představení. Obě inscenace divadla Letí byly vynikající. Rozdílné, ale skvělé.

Děkuji za rozhovor.

Petr KlariN Klár

Klicperovo divadlo Hradec Králové · DRAK · OPEN AIR PROG RAM · HRADEC KRÁLOVÉ · MINISTERSTVO KULTURY · KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ · NADACE ČEZ · PORSCHE HRADEC KRÁLOVÉ · CAFENDARIUM REGINA · Hradec Králové Český rozhlas FM 90.5 · HRADECKÝ deník · TV · escape

Anketa druhá: autobiografická!

Jaké je to stát se hlavní postavou divadelní hry?

„Člověk nesmí zabřednout do žádné sebelítosti, spíše by neměl zapomínat, že existují lidé, kteří jsou na tom hůř“

(Olga Havlová)

„Dneska už se tomu směju!“

(Adina Mandlová)

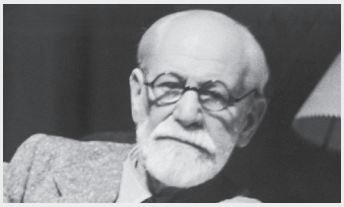

„Každý z nás v životě alespoň jednou onanoval. Kdo tvrdí že ne, onanuje dosud.“

(Sigmund Freud)

Fotookénko: Povídání v Podkroví #divadelňák

Zcela zaplněná Komorní scéna v Podkroví byla včera svědkem dalšího „Povídání v Podkroví“, které mělo během letošního ročníku festivalu jediného exkluzivního hosta – herečku a operní pěvkyni Soňu Červenou. Z celého pořadu vznikl záznam, který odvysílá Český rozhlas Hradec Králové.

Představení? Představení!

Příznivci pokleslého braků a zločinů minulosti, zbystřete!

Do Šapitó La Putyky se řítí Sukcesem měsíce ocejchovaná inscenace, jež intenzivně přispěla ke skutečnosti, že Tomáš Dianiška urval hřivnu pro Talent roku. **Mlčení bobříků** je bestiální horůrec, který se v podstatě skutečně stal. Příběh Bedřišky Synkové, dívky z korunové mince z nadsázkou, jež lípy sází… do zpuchřelých srdcí nahnilých komuzombies. Dianiška autorem, režisérem Frič!

26. 6. 2017 ve 21:00 hodin, Šapitó La Putyky.

Úvodník pondělní: nedělní resumé!

Terminátor opět osiřel a namísto namodralé dlaně mu pouhý lesklý pahýl zbyl. Pravá ruka musela poslechnout hlas, jímž volal rod. Replikant však nepláče, naopak vzpomíná na chvíle společné, za provedenou práci děkuje a vrhá se nadšeně do další činnosti a rovněž do radovánek divadelních. Krásné bylo noční rozjímání s ženami báječnými a muži rozšafnými, nad divadlem i soukromými životy, z nichž ovšem Thálii neodpářeš. A i inscenace kvetly! S radostí oči jsem zrána nalíčil především na Natálii Řehořovou a Mr. Vápeníka – Vincenc by se jistě dal textově pořádně vyluxovat, cit účastněného kvarteta (kromě již zmíněných ještě Kamila Sedlárová a Jiří Zapletala) pro situaci a timing komediální jest ovšem obdivuhodný. Klicperští zde navíc opět projevují sympatickou odvahu v dramaturgické volbě. Žánrovým preferentům jistě možno doporučovat. Večer si následně podmanila Lulu v odvážném režijním gestu Martina Čičváka. Sára Venclovská v titulní roli byla skvostná a mám obrovskou radost, že v Hradci brzy zdomácní a milována bude. Místní drazí, zůstaňte natěšeni! A pak přišla Mirna – ženy řádily, vtipné byly a i trocha toho mrazení přihozena byla. Zkrátka ideální umělecký epilog do nedělní noci. Nicméně cítím za důležité se přiznat – co do ocenění Cenou kožišní, byly mými favority spíše Husina a Atomová kočička. I jim budiž sláva provolána. Žijte divadlem a zítra nashle. Pondělí slunečné i teatrální všem!

Petr KlariN Klár

Variace trampská
(píseň osamělé bobřice)

Téé rezavý,
jenom Tereza ví,
jak udělat!

Já toho netuše,
Jdu bosky do buše,
Na Boba Mikluše zavzpomínat!

A kde je Tereza?
Ta právě zalézá.
Kam?
Pod peřinu.
Čí?
Dalibora Buše!

Klicperovo divadlo Hradec Králové · DRAK · OPEN AIR PROGRAM · HRADEC KRÁLOVÉ · MINISTERSTVO KULTURY · KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ · NADACE ČEZ · PORSCHE HRADEC KRÁLOVÉ · CAENDARIUM REGINA · Hradec Králové Český rozhlas FM 90.5 · HRADECKÝ deník · TV · escape

Festival je jako bonboniéra...

Hradecký festival byl pro mě vždy výjimečný v atmosféře a mnohosti zážitků. Za studentských let jsem ho trávil spíše v Žižkových sadech, ale od té doby, co působím v Draku, zdržuji se přirozeně především v jeho okolí. Co se týče rozmanitosti, zdá se mi, jsem nezůstal o nic ochuzen. Množství žánrů i projektů na jejich rozhraní je myslím téměř nevyčerpatelná a atmosféra rok od roku příjemnější. Divadlachtivých návštevníků neustále přibývá, a přesto lze okolo Draku stále bez prodírání projít. To nejdůležitější ovšem je, že lidé – ať už je znám, či nikoliv – kteří se okolo našeho divadla v této době shlukují, jsou tak nějak moje krevní skupina a to mě těší.

…záleží na tom, jaký kousek si vytáhneš.

Jakub Vašíček

režisér a umělecký šéf Divadla Drak

S čím přijíždí Naivní divadlo a jaké má plány?

Vít Peřina od roku 2003 pracuje jako dramaturg v Naivním divadle Liberec. Vytvořil nejen pro tamní soubor řadu textů, pohádek, her a podílel se na vzniku nespočtu inscenací. Soubor zpod Ještědu do Draku přijíždí s pohádkou, kterou můžete na hlavní scéně vidět od 10.00.

Jaký je rukopis režiséra Martina Tichého, který připravil Pohádku do dlaně?

Vystudoval činoherní režii a je to na jeho práci myslím znát. Dokáže u nás v divadle udělat velké plátno – i když jeho kriticky nejúspěšnější inscenací v Naivním divadle je Pohádka o Raškovi, což je vlastně miniatura ve zmenšeném studiu. Ale s velkým prostorem umí Martin režijně pracovat velmi dobře, umí vybudovat bezvadné atmosféry, klade důraz na vyvolání emoce. A je to ještě jeden z těch tvůrců, a proto ho mám moc rád, který při dramaturgické přípravě inscenace dbá na dramatický příběh. Chce ho vyprávět od začátku až do konce, dává si záležet na sdělení. Spolupráci s Martinem jsem si vyzkoušel nejen jako dramaturg jeho inscenací pro naše divadlo,

ale zároveň jsem pro něj i párkrát psal – třeba pro Divadlo loutek v Ostravě. Musím říct, že mě baví i jeho schopnost dělat dramaturgickou oponenturu při vzniku textu.

Není to dlouho, co v Naivním divadle v Liberci skončil sedmnáctý ročník festivalu Mateřinka. Jací hosté ti udělali největší radost?

V posledních letech míváme zpravidla čtyři zahraniční soubory nebo sólisty. Nejvíc se mi líbilo představení belgického souboru Theater De Spiegel, které získalo od poroty několik cen. V západní Evropě patří k průkopníkům divadla pro děti ve věku 1–3 roky. Jejich práce jsou pocitové, vjemové performance. Letos u nás zahráli rytmickou jam session s kuličkami v bubnech, které se kutálely po scéně plné dvouletých dětí.

Jaká největší výzva v příští sezóně Naivko čeká?

Pro mě jsou výzvami vždycky všechny premiéry, čekají nás dvě původní dramata. Jedno z nich pro nás píše René Levínský, režie se ujme Míša Homolová. Hra pro teenagery má zatím pracovní název „Řekl bych nějakej vtip a pak bych umřel smíchy“. Další původní hru právě pro zmíněného Martina Tichého připravuje Tomáš Syrovátka. Námět se obloukem vrací k Pohádce o Raškovi, volné pokračování se jmenuje Pohádka o Liazce. Bude vyprávět o úspěchu severočeského kamionu na jedné slavné pouštní rallye v 80. letech. Poslední premiérou bude klasika podle Boženy Němcové, adaptaci Bajaji si napsala naše režisérka Markéta Sýkorová a pro celý soubor to bude velká výzva. Po dlouhých letech se u nás v inscenaci objeví javajky, hned dva měsíce na začátku sezóny tak budeme „bojovat“ s tímto typem loutek.

Karel Kratochvíl

LoutnaCZ není politická agitka

Po hodině usilovné práce se mi podařilo odtrhnout od stopadesátého kamaráda, se kterým si vykládal, co dělal posledních dvacet let, Petra Haška, uměleckého šéfa souboru Geisslers Hofcomoedianten. Cestou jsme nabrali i dramaturgyni Helenou Kebrtovou. Nenechte se zmást, Geisslers Hofcomoedianten jsou český soubor, ne německý.

Kdo jsou Geisslers Hofcomoedianten? Co to znamená nový barokně-divadelní styl?

Petr: Tak Geisslers jsou nejzajímavější nezávislá divadelní skupina v Čechách, že jo. Která se mimochodem zabývá barokem.

Helena: Ale barokem v současné interpretaci. Nebo spíše adaptaci. Což je právě ten nový barokně-divadelní styl.

Petr: Znamená to, že má smysl, překvapivě, se věnovat baroku i v moderní době. Protože se v něm dá najít plno zajímavých věcí, které mohou být aktuální i pro současného diváka. A to jak pro lidi, kteří se barokem zabývají, tak i pro někoho, kdo o tom nic neví.

Co současného jste našli v Loutně české Adama Michny z Otradovic?

Petr: Naši LoutnuCZ hrajeme o české duši a o tom, s čím se snoubí. Původně je Michnova sbírka písní o sňatku Duše s Kristem. My jsme Krista obměnili, nepřišlo nám to zase tak aktuální, a dosadili jsme za něj jinou „modlu“ nebo možná spíše ideologii.

Helena: Výchozí bod byl, že je to soubor písní pro Čechy, tak jsme si zkusili představit, jak by vypadal takový soubor dneska, protože děj LoutnyCZ kopíruje příběh předlohy, objevují se tam hudební i textové odkazy, ale především jsme vytvořili nové svébytné dílo.

Petr: A takhle my vždycky přistupujeme k původním látkám, se kterými pracujeme.

Helena: Vycházíme z barokních principů, jako jsou kontrasty, míšení žánrů, hudebnost, činohra, zpěv, němohra, hra s maskami, to vše kombinujeme dohromady. Což je ten nový barokně-divadelní styl.

Nicol Škvarová

Klicperovo divadlo Hradec Králové · DRAK · OPEN AIR PROGRAM · HRADEC KRÁLOVÉ · MINISTERSTVO KULTURY · KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ · NADACE ČEZ · PORSCHE HRADEC KRÁLOVÉ · CINEMABIUM REGINA · Hradec Králové Český rozhlas FM 90.5 · HRADECKÝ deník · TV · escape

Nudíte se? Kupte si milostný obraz!

Rád chodím na výstavy sám. Potřebuju se s uměleckými díly zavřít do samoty a nevázat se na někoho, kdo je dva sály přede mnou nebo jedno patro pozadu. Abych si mohl zážitek plně vychutnat, musím s obrazem, sochou, exponátem nebo projekcí navázat blízký intimní vztah. A přesně takovou procházku podle mého gusta nabízí Spitfire Company v projektu Fragmenty milostných obrazů. Premiéra proběhla 20. května na domovské scéně souboru v pražském Paláci Akropolis, reprízu jsem viděl včera na studiové scéně Divadla Drak.

Jednotlivá díla zapůjčená na netradiční výstavu od 16 různých autorů se v průběhu hodinové pohybově-taneční inscenace objevují postupně. Jedno po druhém. Až je nakonec celý sál zaplněn, chybí už jen šampaňské a vernisáž může začít. A taky že ano – po skončení jsou diváci pozváni na jeviště si výstavu prohlédnout zblízka. Ale zpátky na začátek.

Hlavními průvodci, kurátory i kustódy v jedné osobě jsou Miřenka Čechová a Petr Boháč. Pro mě byli ale i něčím víc – manželským párem, který si z dlouhé chvíle a přebytku peněz rozhodne udělat radost pořízením několika uměleckých děl na téma tělesnosti, smyslnosti, blízkosti. Možná proto, že jejich milostný život už není, co býval, možná proto, že si chtějí připomenout a navodit chvíle, kdy po sobě ještě toužili, ale dost možná taky jen tak – protože mají zrovna pár milionů navíc a celé je to jen provokativní milostná předehra k aktu, který už neuvidíme.

Nedostižná Miřenka Čechová uchvacuje přesností pohybu i výrazu (a to i po 30hodinové performance, kterou před dvěma dny dokončila v Praze). Je žádostivá, je svůdná, ale zároveň připravená pózovat na fotografiích určených pro potěšení svého milého třeba s jinou, nahou ženou. Petr Boháč odkládá nejen brýle, aby potvrdil svou roli samce a mohl si pubické ochlupení své vy-

volené odstřihnout a uložit do vitrínky jako další vzácný exponát-trofej. Se sadistickou uměřeností a potlačovanou vilností v sobě probouzí netušenou energii.

Po každém předehraném divadelním obrazu následuje konfrontace s reálným předobrazem. Obrazy, sochy i videoart se v průběhu inscenace objevují zcela organicky a podávají si ruce tak přirozeně jako hudba a pohyb. Výsledkem je výstava, kde se budete chtít zdržet i po zavíračce.

Karel Kratochvíl

Divadlo evropských regionů má ohromnou dostředivou atmosféru

Divadelní historik, teoretik a publicista Zdeněk A. Tichý byl mnoho let také šéfredaktorem festivalového zpravodaje, který držíte v rukách. Poprvé vyšel v roce 2000 v rámci šestého ročníku festivalu. V čele Hadriána už kvůli pracovnímu vytížení nejen na DAMU nestojí, ale na Divadlo evropských regionů si udělá čas rád, třeba jen na pár dní.

Sešli jsme se před Divadlem Drak, je tu kolem nás taková malá pouť nejen pro děti. Dřív ale vypadala jinak, je to tak?

Ano, bývala to klasická novodobá pouť se střelnicemi, houpačkami, labutěmi případně točícími se kačery. Letošek mě příjemně překvapil. Počínaje úžasným vyřezávaným kolotočem a vyřezávanou taxi kozou. Když jsem je poprvé v pátek uviděl, říkal jsem si – no, vypadá to hezky, ale děti jsou dnes tak zmlsané, že na tohle je nikdo nedostane. A pak přijdu a vidím, jak rejdí s taxi kozou a na ručně ovládaný kolotoč stojí malé děti frontu. To mi přijde úžasné. K tomu se přesně trefilo šapitó před Drakem – má dimenzi, kterou festival opravdu potřeboval. Protože přece jen když se v minulosti pořádaly koncerty pod širým nebem, hrálo se s rizikem, že všechno zmokne. A pokud pršelo, bylo třeba improvizovat se stěhováním do sálu. A když tu stál nějaký menší přístřešek, neměl zdaleka takové parametry. Do tohoto stanu se v pohodě vejde bar, kde obsluhují herci a úžasné, půvabné herečky Divadla Drak. Přijde mi skvělé, že atmosféru posouvají jinam – člověk má chuť tady být. Dál se myslím dramaturgie velice trefila s Cirkusem Nostalgie, který tu o víkendu permanentně několikrát hrál. Tahle parta úžasně do prostoru zapadla, rozehrála ho víc než nějaký elektrický kolotoč.

Co si jako divák od festivalu slibujete, vybíráte si produkce cíleně, nebo se necháte volně unášet svou náladou?

Letos jsem absolutně atypický festivalový divák, obvykle jsem se snažil střídat scény a projekty, vidět to i ono, Klicperák, Drak, OpenAir. Letos se prakticky soustředím výhradně na Drak, což je dané tím, že jsem měl čas přijet akorát na víkend. Ale hezky mi to vyšlo – v pátek začal výstupem ze studentského workshopu, kde byli mimo jiné také posluchači od nás z DAMU, v sobotu měl českou premiéru svého Psího života Matija Solce a v neděli byla premiéra Jirky Havelky. Sešlo se to tak, že když k tomu připočtu lehké výlety do Žižkových sadů, ani ne tak za kulturními zážitky jako za občerstvením, víkend se mi krásně sklenul.

Vy jste stál u počátků Hadriána, festivalového zpravodaje, kde otiskujeme tento rozhovor. Jaký smysl má mít v roce 2017?

Potěšilo mě, že zpravodaj pokračuje i poté, co jsem svoje šéfredaktorování ukončil. A nebyl to nějaký divoký rozchod, že by mi někdo říkal, že mě na festivalu nechce, nebo že já bych nechtěl mít s akcí nic společného. Vyplynulo to přirozeně vzhledem k mým pracovním okolnostem, ale zároveň jsem cítil, že musí přijít někdo další. Velký handicap jsem cítil v tom, že jsem neměl energii ani patřičnou IT vybavenost články víc propojit s internetem. A věděl jsem, že to Hadrián potřebuje. Překlopit vytištěný zpravodaj na internet už je dneska málo. Chce to přinášet další nápady, pracovat dál s touhle platformou. Byl jsem velmi potěšený, když jsem zjistil, že je tu parta, která moje představy o tom, co by zpravodaj potřeboval, dokáže zrealizovat. A moc dobře a zajímavě. S chutí si ho pročítám, až už papírovou verzi, nebo on-line. Jsem přesvědčený o tom, že ať už Hadrián v budoucnosti dozná jakékoli podoby a proměny, bude i nadále festival tohoto formátu zpravodaj potřebovat.

Karel Kratochvíl

(Nekrácené verze všech textů najdete na www.draktheatre.cz nebo na facebookové skupině Všichni jsme Hadrián)

Klicperovo divadlo Hradec Králové · DRAK · OPEN AIR PROGRAM · HRADEC KRÁLOVÉ · MINISTERSTVO KULTURY · KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ · NADACE ČEZ · PORSCHE HRADEC KRÁLOVÉ · CAENDARIUM REGINA · Hradec Králové Český rozhlas FM 90.5 · HRADECKÝ deník · TV · escape